

## *Förhoppningarnas expedition – en motkultur*



Ylva är ung och förälskad i Daniel som han kallas i boken. Båda brinner för samhällsfrågorna och marscherar mot atombomben, apartheid, hormoslyr, kapprustningen, Vietnam - och för fred, U-landsbistånd och Alternativ jul med hemlösa. I samma anda leder Anders Carlberg Kårhusockupationen och stiger fram som en av Sveriges främsta sociala entreprenörer med bas i Fryshuset.

Jag läser teologi i det fredliga Schweiz och bevittnar hur revoltvågen rullar in bland studenterna vid Zürich universitet – men tar sig andra uttryck där. Studenterna kräver medbestämmande för arbetarna i företagen. Poliserna sätter in sina högtryckssprutor mot de sittstrejkande som stoppar spårvagnarna vid Hauptbahnhof.

Jag blir studentkårens ordförande just när det tar eld på det teologiska seminariet utanför Zürich. Kulmen nås när vi strejkar från föreläsningarna. När protesten inleds har studenterna representation endast i en kommitté för "social events". När den avblåses finns studenter med i besluten om seminariets ekonomi och tillsättandet av professorer. För rektorn blev det outhärdligt – han valde att återvända till Sydstaterna.

### *Jesusrörelsen inkarneras i "Huset" i Sorunda*

Ylva blir känd som den unga lovande poeten som "dricker Coca-Cola med Jesus". Paret köper ett missionshus och snart börjar en brokig skara söka sig dit. De har slående likheter med dem vi ser på filmer om Jesusfolket i Kalifornien. Förebilden både i Kalifornien och i Sorunda är den brokiga flock som vandrade på Galileens stigar och stränder efter sin rabbi Jesus. Hans fest och protest-rörelse hade nu fått ett nedslag i Sorunda söder om Stockholm.



Vid samma tid mötte jag radikala ledare som pendlade mellan Jesushuset i Australien och revoltens eldhärd i Berkeley, Kalifornien. De mellanlandade på seminariet där en av dem skrev en avhandling om Jesus-efterföljelse. Så snart Athol Gill disputerat

återvände han till Australien som seminarielärare och startade Jesushuset i Brisbane. Den mest magnetiska av dem hette John Hirt som tillsammans med sångaren Peter Campbell besökte oss i Stockholm och medverkade vid den stora Jesusfestivalen i Humlegården.

### *Den karismatiska rörelsen möter sången underifrån*

Många från de snabbt växande karismatiska bönegrupperna i Stockholm sökte sig till "Huset" i Sorunda. Dessutom fyllde de Katarina kyrka på Söder med bön och lovsång när Helge Fosseus var kyrkoherde där. Samtidigt går diakonen i Katarina, Hans-Erik Lindström, ut i Stockholmsnatten med ryggsäcken packad med termosar och smörgåsar. Det blir fröet till Ny Gemenskap som än idag möter hundratals utsatta varje dag. Hans-Erik ledde dessutom protestmarschen från Stockholm till Uppsala Möte 1968 där Martin Luther King skulle tala – men mördades strax innan.

Dessa olika delar av evangeliet flyter samman vid den stora Nordiska karismatiska konferensen i Katarina kyrka med temat *En ny vision*. Det är mitt första möte med Ylva. Hon sitter med i ledningsgruppen på podiet som gett mig uppdraget att tala om den utmanande visionen vid ett stort kvällsmöte: *Förnyad församling – förnyat samhälle*. Ämnet är laddat bland lovsjungande karismatiker och jag är spänd inför det ansvarsfulla uppdraget. När jag reser mig på väg till talarstolen skyndar Dagens chefredaktör Olof Djurfeldt förbi mig. Han frambär ett märkligt profetiskt budskap som öppnar åhörarna för min predikan.

### *Den stora tröttheten drabbar eldsjälarna*

Precis som författarinnan Vibeke Olsson har Ylva en skarp och ärlig tidsanalys. Jag lystrar genast när hon mitt i all hängivelse plötsligt börjar tala om den stora, sugande tröttheten. Jag fanns då med i planeringen av ett himlastormande projekt då vi skulle ut på turné genom Sverige. Kay Pollak och jag skulle hålla seminarier och musikern Anders Nyberg skulle öva in en ny Folkmässa med lokala körer. I ett stort tält kunde man se visionen av ett nytt alternativ Sverige. Tyvärr drabbades alltfler av den stora tröttheten, leden glesnade och visionen rann ut i sanden. Ylva beskriver företeelsen:

*- Det fanns en tyngd som vilade över oss alla. Förhoppningen om frihet kunde bara avsmakas i små klunkar. Vi frågade oss: Varifrån kommer den här tröttheten? Vad är det som tar kraften? Bara genom att göra det vi gör utmanar vi allt som vill ta makten över människorna. Om vi värderar det vi gör i termer av resultat kommer vi ingen vart. Det handlar om att vara ett tecken.*

Ylva Eggehorn intervjuas om sin nya bok i Filadelfiakyrkan. [Här!](#)